

JÓVÓ NEMZEDÉKEK ORSZÁGGYÜLÉSI BIZTOSA
1051 Budapest, Nádor u. 22.
1387 Budapest, Pf. 40. Telefon: 475-7100 Fax: 269-1615

Ügyszám: JNO-360/2010

Dr. Paczolay Péter úr részére
Alkotmánybíróság elnöke

Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága
Budapest
Donáti utca 35-45
1015

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 1. § b) pontja, valamint a 20. § és 21. § (2) bekezdése alapján

indítványt terjesztek elő

a környezeti zaj és rezgésterhelési határértékek megállapításáról szóló 27/2008 (XII. 3.) KvVM-EüM együttes rendelet 2. § (4) bekezdése

alkotmányellenességének vizsgálata érdekében.

1. A környezetvédelmi és vízügyi miniszter, valamint az egészségügyi miniszter 10/2009. (VII. 30.) KvVM-EüM együttes rendelettel módosította a környezeti zaj és rezgésterhelési határértékek megállapításáról szóló 27/2008. (XII. 3.) KvVM-EüM együttes rendeletet. A módosítás kiegészítette a rendelet 2. §-át, így a hatályos szöveg 2. § (4) bekezdése tartalmazza a kulturális fesztiválok esetén irányadó zaj- és rezgésterhelési határértékekkel kapcsolatos szabályokat. A 2. § (4) bekezdés szerint:

„A június 1. és szeptember 15. közötti időszakban megrendezésre kerülő, egybefüggően több, de legfeljebb nyolc napon át tartó kulturális fesztiválok esetében e rendelet alkalmazása során

a) a nappali időszakon a 6:00 és 23:00 közötti időszakot, éjjeli időszakon a 23:00 és 6:00 közötti időszakot kell érteni,

b) a zajtól védendő valamennyi területen a terhelési határérték nappali időszakban 65 dB, éjjeli időszakban 55 dB.”

2. A határértékekkel kapcsolatos általános szabályokat a 2. § (1)-(3) bekezdése tartalmazza, kimondva többek között, hogy főszabályként nappali időszakon a 6:00 és 22:00 közötti időszakot, éjjeli időszakon pedig a 22:00 és 6:00 közötti időszakot kell érteni, tehát kulturális fesztiválok esetén a rendelet kevésbé szigorú előírást tartalmaz. Eltérés van ugyanakkor a konkrét határértékekkel kapcsolatosan is, tekintettel arra, hogy az idézett 65 dB és 55 dB

átlagban üzemi vagy szabadidős zajforrások esetén átlagosan 5-20 dB-nek megfelelő túllépést engedélyez a rendeletben található, az üzemi és szabadidős zajforrás kategóriája szempontjából releváns területeket illetően.

3. Álláspontom szerint a szabályozás több szempontból visszás. Egyrészt a jogalkotó nem alkotta meg sem a rendeletben, sem magasabb szintű jogszabályban azokat a szempontokat, hogy egy rendezvény mikor minősül kulturális fesztiválnak. Másrészt pedig az egészséges környezethez való alkotmányos alapjog szempontjából is visszás a rendelkezés, mivel a hatályos határértékekhez képest, valamint az éjszakai és nappali időszakok tekintetében olyan „kedvezményeket” tesz a rendezvény szervezői számára, melyek a jelenlegi formájukban indokolatlanok, a lakosságnak az Alkotmány 18. §-ában valamint 70/D. §-ában biztosított jogait szükségtelenül és aránytalanul korlátozza. Az említett visszasságok miatt álláspontom szerint a szabályozás hivatkozott része alkotmányellenes.

A jogbiztonság követelményének sérelme

4. Amint arra már utaltunk a kulturális fesztivál fogalma sem a rendeletben, sem pedig magasabb szintű ágazati jogszabályban nincs meghatározva. A jogalkotó evidenciának tekinti e fogalmat, annak meghatározásához minimális támpontot sem ad, ez azonban indokolatlanul tág mérlegelési lehetőséget biztosít a jogalkalmazó hatóságoknak azon tekintetben, hogy egy adott rendezvényre milyen zaj- és rezgésterhelési határértéket határozzon meg.

5. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata többször megerősítette azt a tételt, miszerint: „A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam - s elsősorban a jogalkotó - kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is.” 9/1992. (I. 30.) AB határozat. „Ugyanakkor a jogalkotó viszonylag széles körű mérlegelési lehetőséget is adhat a jogalkalmazónak, azonban a jogalkalmazói döntés szempontjait olyan módon kell meghatározni, hogy - amennyire csak lehetséges - a lehető legkisebb körre korlátozza az eltérő vagy az önkényes jogértelmezés lehetőségét. [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 65.] A jogbiztonság megköveteli a jogszabályok olyan világos és egyértelmű megfogalmazását, hogy mindenki, akit érint, tisztában lehessen a jogi helyzettel, ahhoz igazíthassa döntését és magatartását, és számolni tudjon a jogkövetkezményekkel. Ideértendő az is, hogy ki lehessen számítani a jogszabály szerint eljáró állami szervek magatartását. [11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992, 77, 92.]

6. Az előző pontban kifejtettek nem jelentik azt, hogy a jogalkalmazó számára biztosított mérlegelési lehetőség ellentétben állna az Alkotmány 2. § (1) bekezdéséből kiolvasható jogállamiság követelményével. A mérlegelésen alapuló döntéshozatal a magyar hatósági eljárások lényeges eleme, azonban a konkrét szöveg esetében nem a jogszabályi követelményeknek megfelelő, a hatóság számára biztosított mérlegelési jogkör gyakorlásáról van szó, hanem egy pontatlan fogalomról, mely az alkotmányos visszasság szintjét elérő mértékű döntési szabadságot biztosít a hatóság számára egy adott rendezvény jellegének meghatározásakor.

7. A kulturális fesztivál álláspontom szerint egy köznapi szóhasználatból átvett fogalom, annak tartalma jogi szempontból bizonytalan, tekintetbe véve a különféle, igen széles

kínálatot ajánló rendezvényeket, nem lehet egyértelműen eldönteni, hogy egy rendezvény mikor számít kulturális fesztiválnak. A különféle könnyűzenei, gasztronómiai, színházi, sport és egyéb fesztiválok már jelenleg is igen gyakoriak, megrendezésük sűrűsége pedig részben a turizmus, illetve egyéb célok miatt folyamatosan nő, ami a szórakoztatás széles skáláját kínálja, ugyanakkor jelentős zajterhelést generál a fesztiválokon részt venni nem kívánó lakosság irányába.

8. A hatályos szöveg pontatlan fogalomhasználata ugyanakkor lehetőséget biztosít mind az engedélyt kérők, mind pedig a döntést hozó hatóság számára, hogy e fogalmat a lehető legszélesebb értelemben, akár valamennyi rendezvényt kulturális fesztiválnak tekintve értelmezzék, ez viszont álláspontom szerint egyértelműen az Alkotmány 2. § (1) bekezdésének, valamint az egészséges környezethez való jog sérelmét is jelenti. Ami a hatósági döntésre vonatkozó jogorvoslati jog gyakorlását illeti, elmondható, hogy az a döntéshozatalhoz szükséges szempontok hiánya miatt nehezen gyakorolható.

A bírósághoz fordulás jogának sérelme

9. Az Alkotmánybíróság az Alkotmány 57. § (1) bekezdését, valamint az 50. § (2) bekezdését értelmezve többször foglalkozott a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatával, illetve annak alkotmányjogi tartalmával.

10. Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése a bírósághoz fordulás jogát fogalmazza meg. E szerint „A Magyar Köztársaságban a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el.” Az Alkotmány 50. § (2) bekezdés pedig kimondja, hogy „a bíróság ellenőrzi a közigazgatási határozatok törvényességét”. Ezeket a feladatait a bíróság csak megfelelő törvényi támpontok alapján tudja ellátni, olyan szabályok révén, amelyek meghatározzák, hogy a felülvizsgálandó közigazgatási döntés törvényességének elbírálásánál milyen szempontokat kell figyelembe venni. A bírói mérlegelés szabályainak hiánya miatt ugyanis kiüresedik az Alkotmány 57. § (1) bekezdésébe foglalt bírósághoz fordulás joga. Az Alkotmánybíróság a 39/1997. (VII. 1.) AB határozat rendelkező részében megállapította: „A közigazgatási határozatok törvényessége bírósági ellenőrzésének szabályozásánál alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a perbe vitt jogokat és kötelezettségeket az Alkotmány 57. § (1) bekezdésében meghatározott feltételeknek megfelelően érdemben elbírálhassa. A közigazgatási döntési jogkört meghatározó szabálynak megfelelő szempontot vagy mércét kell tartalmaznia, amely alapján a döntés jogszerűségét a bíróság felülvizsgálhatja.” (ABH 1997, 263.) A vonatkozó indokolás pedig - többek között - kifejtette: „A közigazgatási perben a bíróság nincs a közigazgatási határozatban megállapított tényálláshoz kötve, és a jogszerűség szempontjából felülbírálhatja a közigazgatási szerv mérlegelését is. Az így felfogott érdemi elbírálással nem áll ellentétben, hogy a bíróság a határozatot hozó hatóságot új eljárásra utasítja. Azok a jogszabályok, amelyek kizárják vagy korlátozzák azt, hogy a bíróság a közigazgatási határozatot felülvizsgálva a fentiek szerint érdemben elbírálja a jogvitát, ellentétesek az Alkotmány 57. § (1) bekezdésével. Ebből az okból nem csupán az a jogszabály lehet alkotmányellenes, amely kifejezetten kizárja a jogkérdésen túlmenő bírói felülvizsgálatot, vagy annak a közigazgatási mérlegeléssel szemben olyan kevés teret hagy, hogy az ügy megfelelő alkotmányos garanciák közötti érdemi „elbírálásáról” nem beszélhetünk, hanem az olyan jogszabály is, amely az

igazgatásnak korlátlan mérlegelési jogot adván semmilyen jogszerűségi mércét nem tartalmaz a bírói döntés számára sem.” (ABH 1997, 263, 272.)

11. Figyelemmel az Alkotmánybíróság által elmondottakra álláspontom szerint bizonytalaná teheti a jogalkalmazói gyakorlatot, hogy a környezeti zaj és rezgés elleni védelem egyes szabályairól szóló 284/2007. (X. 29.) Korm. rendelet 10. §(1)-(4) alapján a határértékről való döntést tartalmazó határozat meghozatala során, illetve amikor az előbbi rendelet hatálya alá nem tartozó közterületi rendezvényre vonatkozóan a zajvédelmi hatóság határozatot hoz, a kulturális fesztivál kritériumainak jogszabályi meghatározása nélkül, a hatóság gyakorlatilag szabadon tekinthet egy rendezvényt fesztiválnak és kulturális jellegűnek és e döntést sem a fellebbezési eljárásban, sem a határértéket megállapító határozat esetleges bírósági kontrollja során nem lehet úgy felülvizsgálni, hogy megfelelően lehessen érvényesíteni a törvényesség szempontjait.

12. Álláspontom szerint elmondható, hogy a hatályos szabályozásban hiányoznak a pontos követelmények a jogbiztonságnak megfelelő döntés meghozatalához. Az Alkotmánybíróság gyakorlatára is figyelemmel tehát „a jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket” [4/1999. (III. 31.) AB határozat, ABH 1999, 52, 61.].

13. Az ismertetett indokok alapján a hivatkozott szabályozás nem alkalmas arra, hogy az alapján a hatóságok és a bíróságok a demokratikus jogrend követelményeinek megfelelő döntéseket hozzanak.

Az egészséges környezethez való jog sérelme

14. Az Alkotmány 18. § és 70/D. §-ában deklarált egészséges környezethez való jog értelmezését az Alkotmánybíróság a 28/1994. (V. 20.) AB határozatban, valamint az arra épülő későbbi határozataiban végezte el. Az egészséges környezethez való alkotmányos jog tekintetében a 28/1994. (V. 20.) AB határozat — jelentősége szempontjából — környezetvédelmi alaphatározatként értékelendő. A testület e döntésében részletesen elemezte tehát az egészséges környezethez való jogot megállapítva, hogy „A környezethez való jog jelenlegi formájában nem alanyi alapjog, de nem is pusztán alkotmányos feladat, vagy államcél, amelynek megvalósítási eszközeit az állam szabadon választhatja meg. A környezethez való jog köztudottan nem sorolható a klasszikus, védelmi jellegű alapjogok közé, hanem úgynevezett harmadik generációs alkotmányos jog, amelynek jellege még vitatott, s amelyet még csak kevés kortárs alkotmány tartalmaz. Ez a jog ugyanakkor nem is pusztán alkotmányban kitűzött feladat vagy államcél.”

15. Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az egészséges környezethez való jog, így „önállósult és önmagában vett intézményvédelem, azaz olyan sajátos alapjog, amelynek az objektív, intézményvédelmi oldala túlnyomó és meghatározó. Az egészséges környezethez való jog az állam környezetvédelemre vonatkozó kötelességei teljesítésének garanciáit emeli az alapjogok szintjére, beleértve a környezet elért védelme korlátozhatóságának feltételeit is. E jog sajátosságai folytán mindazokat a feladatokat, amelyeket másutt alanyi jogok védelmével teljesít az állam, itt törvényi és szervezeti garanciák nyújtásával kell ellátnia.”

16. Ezen alaphatározatában a fentiek mellett a testület rámutatott arra is, hogy „a környezethez való jog valójában az élethez való jog objektív, intézményvédelmi oldalának egyik része”, s ehhez kapcsolódva „az Alkotmányban biztosított környezethez való jog a környezet védelmére és az élet természeti alapjának fenntartására vonatkozó állami köteleességet jelenti. (...)A jogalkotás garanciális szerepe nem egyszerűen csupán fontosabb a környezetvédelemben, mint az olyan alkotmányos jogoknál, ahol a bíróság (Alkotmánybíróság) közvetlen alapjogvédelmet adhat vagy alanyi jogi igényeket ismerhet el, hanem — a dogmatikai lehetőségek határai közt — mindazokat a garanciákat is nyújtania kell, amelyeket az Alkotmány egyébként az alanyi jogok tekintetében biztosít.”

17. Mindezek alapján „a környezethez való jog intézményes védelmének mértéke nem tetszőleges. A védelem szintjét a környezethez való jog fenti dogmatikai sajátosságain kívül döntően befolyásolja a környezetvédelem tárgya is: az élet természeti alapjainak véges volta és a természeti károk jelentős részének visszafordíthatatlansága, s végül az a tény, hogy mindezek az emberi élet fennmaradásának feltételei. A környezethez való jog az emberi élethez való jog érvényesülésének fizikai feltételeit biztosítja. Mindez a környezethez való jog jogalkotással való védelmének különös, más jogokéhoz képest fokozottan szigorú voltát követeli meg.”

18. Határozatában az Alkotmánybíróság nyomatékosan megállapította azt is, hogy „az állam nem élvez szabadságot abban, hogy a környezet állapotát romlani engedje, vagy a romlás kockázatát megengedje.” A környezetben okozott károk véges javakat pusztítanak, sok esetben jóvátehetetlenek, ebből következően pedig a védelem elmulasztása visszafordíthatatlan folyamatokat indít meg. A fenti sajátosságok miatt az egészséges környezethez való jog védelmének eszközei között a megelőzésnek elsőbbsége van.

19. A testület alaphatározatában a fentiek értelmében felállította, majd az azt következő gyakorlatában következetesen érvényesítette (48/1997. (X. 6.) AB; ABH 1997, 504; 14/1998. (V. 8.) AB, ABH 1998,130.) a környezetvédelem status quo megőrzésére irányuló állami kötelezettséget, azaz a „non derogat principle” elvet. Az Alkotmány 18. §-ban deklarált egészséges környezethez való jog a Magyar Köztársaság tehát azon kötelezettségét is magában foglalja, hogy az állam a természetvédelem jogszabályokkal biztosított szintjét nem csökkentheti. Az Alkotmánybíróság határozatában a természetvédelmi status quo fenntartásával összefüggésben olyan rendelkezések alkotmányosságát vizsgálta, amelyek bizonyos természeti okból védett területek tekintetében feloldották a privatizációs és kárpótlási célú felhasználásának tilalmát. Jóllehet a testület első ízben csak a természetvédelmi jogszabályok kapcsán rögzítette a tételt, a későbbiek folyamán azonban más környezetvédelmi területen is érvényesítette azt. Az Alkotmánybíróság későbbi döntései (például a 27/1995. (V. 15.) AB határozat, a 14/1998. (V. 8.) AB határozatot vagy a 106/2007. (XII. 20.) AB határozat) hangsúlyozták tehát, hogy az Alkotmány 18., illetve 70/D. §-ából folyó követelmények nem kizárólag a természetvédelemre, hanem a környezetvédelemre a maga általánosságában is irányadók. Ebből következően pedig a tételt a környezetvédelmen belül az emberi egészséget nagymértékben terhelő zajra is alkalmazni kell. Emellett nem szabad arról sem megfeledkeznünk, hogy egyes rendezvények a természeti környezetet, az élő szervezeteket is terhelik.

20. A környezetvédelmi status quo tétele lényegében az állami fellépés olyan korlátját jelenti, amely megakadályozza, hogy a már elért objektív védelmi szint, illetve hatékonyság csökkenjen, az addig elért környezetállapot romoljon. Következésképpen nem engedhető

meg, hogy a környezetvédelemhez való jog érvényesülése társadalmi, gazdasági folyamatok, körülmények függvényében mennyiségileg vagy minőségileg változzon.

21. Álláspontom szerint jelen esetben a következőkben kifejtett indokokra tekintettel, a már elért objektív védelmi szinttől való visszalépés valósult meg. Ahogy azt a korábbiakban ugyanis említettük az együttes rendelet 2. § (4) bekezdése nemcsak, hogy módosítja a zajterhelés megítélési időszakait, de a mellékletében előírt határértékektől való lényeges túllépést is lehetővé teszi.

22. Az együttes rendelet 2. § (2) bekezdése szerint a nappali időszaknak a 6-22, az éjjeli időszaknak a 22-6 óra közötti időintervallum felel meg. A 2. § (4) bekezdés viszont a nappali és éjjeli időszakot 6-23, illetve 23-6 óra között állapítja meg. Az együttes rendelet 1. számú melléklete tartalmazza az üzemi és szabadidős létesítményektől származó zaj terhelési határértékeit a zajtól védendő, különböző övezeti besorolású [üdülőterület, különleges területek közül az egészségügyi területek, lakóterület (kisvárosias, kertvárosias, falusias, telepszerű beépítésű), különleges területek közül az oktatási létesítmények területe, a temetők, a zöldterület, lakóterület (nagyvárosias beépítésű) vegyes terület] területeken. E melléklet szerint a zajterhelési határérték az övezeti besorolás szerint nappal 45-60, míg éjjel 35-50 dB lehet. Mindezekhez képest a 2009 nyarán a 10/2009 (VII. 30.) KvVM-EüM együttes rendelettel elfogadott módosítás, ahogy azt a fentiekben bemutattuk nappal, azaz 6-23 óráig, illetve éjjel, azaz 23-6 óráig 5-20 dB túllépést tesz lehetővé.

23. A fentieket összefoglalóan megállapítható, hogy az együttes rendelet 2. § (4) bekezdése következtében a „kulturális fesztiválok” lényegesen enyhébb szabályok alapján, fokozott zajterhelés mellett lehet megtartani. Álláspontom szerint a már elért védelmi szint pedig így jelentősen csökkent.

24. Az egészséges környezethez való jog intézményvédelmi jellege tekintetében fontos utalni arra is, hogy a „non derogat principle” elv alól egyetlen esetben, akkor biztosított az eltérés lehetősége, „ha ez más alapjog vagy más alkotmányos érték érvényesítéséhez elkerülhetetlen”. (...) A környezethez való jog érvényesítése a védelem elért szintjének fenntartásán belül azt is megkívánja, hogy az állam a preventív védelmi szabályoktól ne lépjen vissza a szankciókkal biztosított védelem felé. Ettől a követelménytől is csak elkerülhetetlen szükségesség esetén, és csak arányosan lehet eltérni.”

25. A fentiek mellett, tekintettel arra, hogy az egészséges környezethez való jog alapjogi jellegét az Alkotmánybíróság több határozatában megerősítette, így annak korlátozása alkotmányosságának megítélésénél — a minden alapjog korlátozására irányadó mércét — az Alkotmány 8. § (2) bekezdésből levezethető szükségességi/arányossági tesztet is alkalmazni kell.

26. A 30/1992. (V. 26.) AB határozat szerint: „Az állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközeihez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni. Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül,

önkényesen történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan.” Az egészséges környezethez való jog korlátozása lehetőségénél így e feltételeket is irányadóaknak kell tekinteni.

27. Véleményem szerint, jelen esetben nincs olyan alapjog vagy alkotmányos érték, amely az egészséges környezethez való jog korlátozását, a védelem elért szintjének csökkentését indokolná. A szórakozás egy meghatározott formájának biztosítása nem lehet érv arra, hogy a már elért védelmi szint tekintetében lehetővé tegye a visszalépést. Mindemellett pedig a hangos zenével összefüggő — általában szűk rétegigényeket kielégítő — szórakozási módok is megvalósíthatók a helyszín megfelelő kiválasztásával és a jelen kor technikai színvonalának megfelelő hangosítással és hangszigeteléssel úgy, hogy a zajvédelmi szabályok enyhítésére szükség ne legyen.

28. Ahogy azt a korábbiakban bemutattuk, tekintettel arra, hogy jogszabályi rendelkezés a kulturális fesztivál fogalmát nem határozza meg, a jogalkalmazó szervek széles mérlegelési jogát biztosítja. Ebből következően pedig a lehető legszélesebb esetkörben nyílik lehetőség arra, hogy a jogalkalmazó szervek környezetvédelmi, egészségügyi szempontokat figyelmen kívül hagyva engedélyezzék a kulturális fesztiválok tekintetében az egyébként meghatározott egészségügyi határértékeknél magasabb zajkibocsátást.

29. Tudatában vagyunk annak, hogy önmagában véve az, ha valamely jogszabály a környezet védelmét szolgáló általános környezeti előírásoktól egyedi, különleges esetben eltérést engedélyez, nem tekinthető alkotmányellenesnek abban az esetben, ha az eltérés feltételeit megfelelő rendelkezések, kielégítő garanciák meghatározzák. Jelen esetben azonban megállapítható, hogy a „kulturális fesztivál” elnevezéssel összefüggésben kialakuló fogalmi bizonytalanságok nem elégítik ki a „megfelelő rendelkezések”, „kielégítő garanciák” fogalmait, s így a közigazgatási szerv döntési szabadságát sem övezik megfelelő keretek. Ebből következően viszont a beadvány által érintett rendelkezés alkotmányellenessége állásponthoz szerint megállapítható.

30. Az előbbieken ismertetett indokok alapján állásponthoz szerint a környezeti zaj és rezgésterhelési határértékek megállapításáról szóló 27/2008. (XII. 3.) KvVM-EüM együttes rendelet 2. § (4) bekezdése alkotmányellenes, mivel az sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 57. § (5) bekezdését, 50. § (2) bekezdését, illetve 18. §-át. Erre tekintettel kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 1. § b) pontja, valamint a törvény 20. § és 21. § (2) bekezdése alapján a hivatkozott rendelkezés alkotmányellenességét szíveskedjen kimondani.

Budapest, 2010. június 2.

dr. Fülöp Sándor